

O jednom v¹/₂let², aneb jak jsem si to u³/₄il

P⁴sp⁵vek p⁶idal Radek Kastner

[08.01.2009]

Aktualizov⁷ino [11.01.2009]

Radek Panenka

Kdy⁸

byla vyhl⁹ena tato sout¹⁰ (sout¹¹ o ¹²lenstv¹³- v¹⁴ CCPS na rok 2009 a knihu
Stewarta McPhersona, pozn. editor), chv¹⁵-li jsem v¹⁶hal, ale pak jsem si ¹⁷ekl: „Je
finan¹⁸- krize, zkus¹⁹-m to a pokud vyhr²⁰ji, u²¹jet²²-m na ²³lenstv²⁴- a koup²⁵-m si
Srbovu Tequilu.â€œ ²⁶ma ²⁷inku m²⁸ napadlo
hned: M²⁹-j ³⁰-jnov³¹ ³²let do Jizersk³³ hor za jednou tak trochu podivnou
rosnatkou.

Tak

nev³⁴-m, zdali by se m³⁵ dva a p³⁶ let³⁷ dcera t³⁸-mto prod³⁹-rala.

Tak
kvůli tomuhle jsem tak blbnul.

Již koncem léta jsem v dluhu, že tam musím je jednou a to stáří co stáří. Sám klukama jsme tam byli v létě. Tu kytku jsme našli, pak pátými silně pochybnosti! Ale tuhle jsem v nich našel (viz fórum Masožravců rostliny a pátými silně vloženo, pozn. editor) Chtěl jsem tam jít v době, kdy už jsou kytky zahněty, abych vyfotil hibernakula. Ale jděte si na vlně, kdy jsem manžela koncem pracovního dne lehce naznačil: „Ty jsi celou týden v kládku někde v práci, zatím co já se starám o dvě malá děti, tak alespoň o vlně se jim má být v novát, abych si tak odpčinula. A tak jsem uvažoval: „Mám bych vzal alespoň dceru s sebou? Je starší - ale! Ale pátými jen, ve dvou a pátými letech se prodáváť kosodřevinou? No nevěm! Ale hlavně! Tohle není žádná akce pro slepinky! A pak to pátými! 28. Mám jen oter! To pátými není vlně, a kdy budu pryč, bude to, jako kdybych byl v práci. V práci jsem si peřlivě z internetu stáhnul podrobně satelitní snímky a naplánoval cestu, ale pátými nebylo zcela jisté, zda skutečně někam půjdu. A teprve v pondělí večer jsem na sto procent v dluhu, že ztrať vyřídím. A do háje! Všechny ty satelitní snímky mám sice staženě ale v práci v pátých. No nic, snad to mám v hlavě.

Docela
mlha!

Co pátých? Mám prátet a teploty tak maximálně 5 stupňů nad nulou. Má rozhodnutě ale bylo vyrazit za každou cenu. Jak v tom dešti budu fotit? Tak to mám vymyšleně. Fořák dám do podvodního pouzdra a postavím na stativ. Pádno vlně jsem to pouzdro kupoval, abych mohl fotit na Jadranu chobotnice, ale když není Jadran, tak alespoň Jizerky. Co boty? Mám dvě vlně podržet.

Holt budu mĀ-t mokrĀ© ponoĀ¾ky, sĀ tĀ-m musĀ-m poĀ•Ā-tat. Budu se brodit vysokou trĀivou. No tak budu promoĀ•enĀ½ po pĀjs, to se nedĀi nic dĀlat. Vezmu si sĀ sebou termosku sĀ teplĀ½m Ā•ajem. UĀ¾ mi nenĀ- dvacet, abych machroval jenom sĀ lahvĀ- studenĀ© vody. Budu rĀid, kdyĀ¾ se tam alespoĀˆ trochu zahĀ™eji. No a trochu toho jĀ-dla.

SeverskĀ½
prales.

JeĀitĀ
jednou severskĀ½ prales.

Je rĀino a jĀi vyrĀĀ¾Ā-m autem na SmĀdavu. PoĀ•asĀ- je opravdu pod psa. Mlha, zapnutĀ© stĀraĀ•e zkrĀitka parĀda. KoneĀ•nĀ poĀ™ĀdnĀi drsoĀˆskĀi akce. Jen doufĀim, Ā¾e tam nebude! A do hĀje je tam. Na SmĀdavĀ na parkoviĀti tam sedĀ-vĀ pĀ™Ā-stĀ™eĀku a vybĀ-rĀi parkovnĀ©. Kdo by jĀ- tam vĀ takovĀ©m poĀ•asĀ- Ā•ekal. Na ceduli mĀi parkovnĀ© 100 KĀ• ale to je pro cizince, Ā•eĀi platĀ- jen ĀjedesĀit. PrĀ½ tam dnes nemĀi moc kĀeftĀ, takĀ¾e za chvĀ-li pro ni pĀ™ijede manĀ¾el. A to nemohl pĀ™ijet o hodinu dĀ™Ā-v? PlatĀ-m a vyrĀĀ¾Ā-m. Hned za SmĀdavou je kĀ™iĀ¾ovatka. Tady jsme minule Āili ĀipatnĀ, musĀ-m se vydat sprĀivnĀ. Jdu dĀil po asfaltce a snaĀ¾Ā-m se sledovat okolĀ-. NĀhle se zastavĀ-m a zaposlouchĀim se. Tak tohle vĀ Liberci nemĀime! TakovĀ© ticho! Jen ĀumĀnĀ- stromĀ. Ā¾ĀdnĀ© zvuky z lidskĀ© Āinnosti. Nikde nikdo. Jen mlha a mrholenĀ, kterĀ© za chvĀ-li pĀ™ejde vĀ lehĀ•Ā- deĀitĀ-k. Na dalĀĀ- kĀ™iĀ¾ovatce pĀ™emĀ½ĀilĀ-m, kudy se vydat. Rozhoduji se pro jednu zĀ cest a jdu dĀil. Stalo se vĀjm nĀkdy na vĀ½letĀ, Ā¾e jste se na kĀ™iĀ¾ovatce rozhodovali kterĀi je ta sprĀivnĀi cesta, potĀ© jste se po jednĀ© vydali ale po kilometru jste usoudili, Ā¾e jdete ĀipatnĀ, vrĀtili se a vydali se druhou cestou, abyste po ĀtyĀ™ech kilometrech zjistili, Ā¾e ta prvĀ- cesta byla ta sprĀivnĀi? Tak pĀ™esnĀ tohle se mi stalo. NaĀitĀ-stĀ- se ta cesta dost stĀĀ•ela kĀ tĀ© mĀ© sprĀivnĀ© cestĀ, takĀ¾e jsem si vlastnĀ jen asi 5 kilometrĀˆ zaĀjel. No Ākoda tĀ© hodiny cesty. KoneĀ•nĀ jsem na tĀ© mĀ© sprĀivnĀ© cestĀ a vyhlĀ-Ā¾Ā-m odboĀ•ku vyjeĀ¾dĀnou

traktorem, kterou jsem si našel na satelitných snímcích a která mě přivede až na hranice Raželiniájtá Jizery.

Samozřejmě trochu také klikvy.

Kde já ji přelezu?

Poté asi těmi stromy takovými zabahnými
 terčem. Později jsem se dozvěděl, že se tato řeka jmenuje „V mořích lechů, že má
 máže velmi zřídka a že se jí říká též - dokonce vyháňají. Pak přichází na řadu
 řeka Jizera. Sice to je jakýsi takový potok ale kde ho přemkne, abych se
 nenamohl. Ne že bych byl sušej, ale přeci jen bych nerad šlapal přem - do
 vody. A tak jdu proti proudu a hledám místo, kde bych přem přelezl nebo
 přemskočil. Pomalu ale jistě zřídka - mlže směr, který jsem chtěl za
 řekou pokračovat. Konečně přem přemkne ale! Kde to vlastně jsem? Tahle
 kosodřevina mi trochu připomíná tu, kolem které jsme šli v létě. Ale
 nevím, nevím. No zkusím to. Cestou mě fascinují koberce rudého raželináku. Ten
 raželinák je fakt hustej. Připadám si jak někde v Tundře. Teď se tu někde
 vynoří - los! Los se nevynořil, ale přem - kal jsem si: „Je přem - jen, jeleni jsou
 v přem - ji, vidět takhle nějakého paroháče to by bylo něco a což teprve ho
 vyfotit. Jednu laň jsem skutečně vyplašil. Přichází - m ká porostu
 kosodřeviny a tak se skrze ni prodávám a hledám raželiniájtá. Tohle ale není - to
 raželiniájtá, které hledám. Tohle je mnohem větší. Už vím, co je to za
 raželiniájtá, takže jsem docela blázo. Musím se kus vrátit skrz tu kletku a pak
 se rozhlédnout. Ale jak, když je mlha? Co těmhle ty obrysy stromů? Zkusím jít
 tím směrem přem tu louku. Tam by měla být dalším kletkou. No jo ale je tu sušej
 smrkovej les. Ale těmhle je nějaká kletka. Zkusím se skrz ni prodat a uvidím co
 dělá. Co to? Tady je nějaký raželiniájtá. Ty vole, vždyť to je ono! No konečně
 jsem tady! Tak to byl teda mazec.

Fakt
mokrÁ; trÁ;va.

Stromy
byly vyslovenÁ; obaleny vodou.Á

OdklÁ; dÁ;im batoh a stativ sÁ fotoaparÁ;tem, kterÁ;½ jsem po celou dobu mA;l vÁ ruce a obÁ;as takÁ; nÁ;co vyfotil a jiÁ;¾ po nÁ;kolikÁ;itÁ; se zaposlouchÁ;vÁ;im do ticha. Je slyÁ;jet jen Á;umÁ;nÁ;- vÁ;tru. Ale to kÁ; tichu jaksi patÁ;TMÁ;. Jsem moÁ;¾nÁ; na nejdlehljÁ;-m mA;-stÁ; Jizerek. KlidnÁ; bych vÁ;Á;TMil tomu, Á;¾e od naÁ;Á;- letnÁ;- nÁ;vÁ;tÁ;vy aÁ;¾ po dneÁ;ek tu nikdo nebyl. NahrÁ;vÁ; mi i fakt, Á;¾e tu kytku, kvÁ;li kterÁ; tu tak blbnu, zde objevili aÁ;¾ vÁ; roce 1997. Pravda, jeÁ;tÁ; pÁ;TMed vÁ;ilkou tu nedaleko byly tÁ;TMi vesnice. Dnes zÁ;-stala jen jedna, a to na Á;eskÁ; stranÁ;, Jizerka. ZÁ; dalÁ;Á;-ch dvou zÁ;-staly jen ruiny. Po vÁ;ilce se vÁ; ruinÁ;ch skrÁ;½vali polÁ;itÁ;- Á;etnÁ;-ci a zajali kaÁ;¾dÁ;ho Á;Eecha, kterÁ;½ pÁ;TMekroÁ;il hranice, aby ho odvedli na nucenÁ; prÁ;ce do VarÁ;avy. PozdÁ;jÁ;Á;- vznik rezervace ale takÁ; hraniÁ;nÁ;- pÁ;smo a pÁ;TMÁ;-tomnost pohraniÁ;nÁ;-kÁ;- do tÁ;to Á;Á;isti Jizerek rovnÁ;Á;¾ zrovna moc lidÁ;- nepÁ;TMivedlo. VÁ; neposlednÁ;- Á;TMadÁ; tomu napomohla i jiÁ;¾ vÁ;½Á;je zmiÁ;ovanÁ; povÁ;st zrÁ;dnÁ;½ch moÁ;Á;ilÁ;.

Občas
jsem zapomněl poádně vyletit sklo před objektivem.

Je to
jednou fakt mokrá tráva.

Znovu se zaposlouchám do ticha. Možná bych měl tenhle
ánek pojmenovat na „Reklama na ticho“. Ale co to? Já slyším lidské hlasy!
Sice vzdáleně, ale přesto to je živý element. Co kdyby mě tu najdou? No co,
tak uvidí - blízka, která tu fotí - jaká pupky. Naštěstí hlasy ustaly a tak si
konečně mohou dát ten teplý čaj s nějakým těm vancem a poté se vrhám do
focení. Promrzlé ruce mi kají: „Přesta u fotit! Ale rozum nám tě: „Nebli,
doma bys toho litoval.“

A
zase docela mlha.

Tady
jsem dopil svůj čaj.

Poté, co jsem se dostal na nabažil a vše je zdokumentoval, vydávám se na zpáteční cestu. Zaměním rovnou ká Jize a znovu se prodávám severským pralesem. Přes pár lety jsem tu asi tři kilometry po proudu zahlédl velkého ptáka na dlouhých nohách s dlouhým zobákem. Majestná si tam vykřáloval podél pásu kosodřeviny. Bylo to jako scéná vystavení z jiného filmu, jako by se tam procházel mimozemšťan. Tenkrát jsem si kladl otázku, co to je za ptáka a co tu na těch rašeliništích dělá? Usoudil jsem, že zřejmě patří k Jizerky a že si tu jen odpoví. Nedávno jsem si nadešel, že tu velmi vzácně hnědá ježab popelavá. Dnes má už smále - ct: „Já jsem ho tam viděl. Pěšáci záměří ká Jize a snažím se ji přikročit, ale znovu musím jít proti proudu. Po překonání ježabky procházím mořily, vylézám do svahu a dostávám se na cestu, po které se vydávám zpět na Smědavu. Cestou se zastávám ježab v jednom takovém přístřešku, kde dojdou zbytky a dopijí. Pak už to je jen otázka času, než dojdou ká autu. Jsem přejerně promořený ale ještě nastn. Nastn že jsem si to mohl přivést už předtím. A také s novým poznatkem a to, že i přitom nejhnusnější m potas a v jakémkoli ročním období je přiroda mnohdy sice trochu drsná, ale nádherná.

Fotografie © Radek Panenka